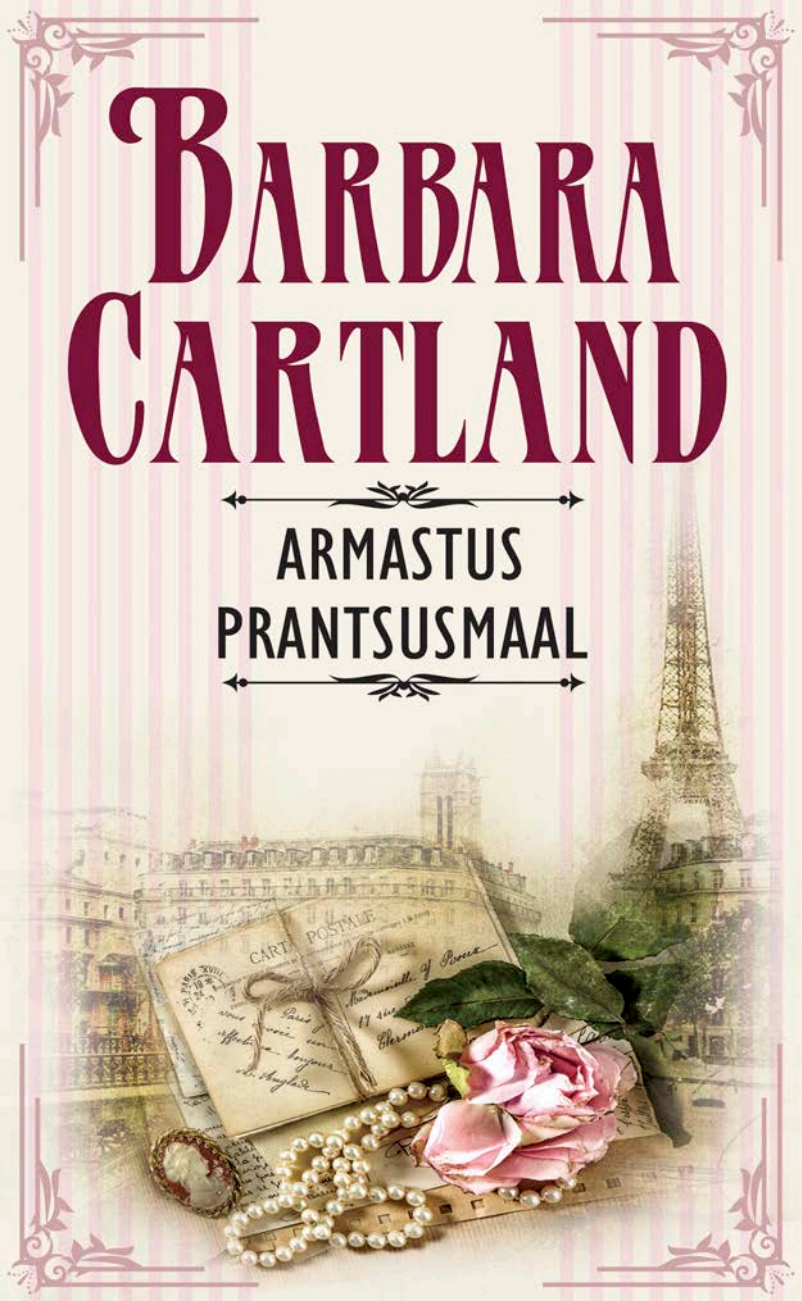

BARBARA CARTLAND

← ———— →
ARMASTUS
PRANTSUSMAAL
← ———— →

Teised kirjastustelt Ersen ja Amor ilmunud Barbara
Cartlandi raamatud alates aastast 2012:

Armastuse otsinguil
Armastuse laev
Nad leidsid tee taevasse
Õppides armastama
Elu mõte on armastus
Igavesest ajast igavesti
Valge nõid
Õnnis süda
Armunud süda
Armastuse rikkus
Päästja ingel
Tõeks saanud unenägu
Armastus järve ääres
Inglise roos
Armastuse tähtsus
Armastajad Londonis
Armastuse meri
Armastus Prantsusmaal

BARBARA CARTLAND

ARMASTUS PRANTSUSMAAL

Inglise keelest tõlkinud Anu Rooseniit

ERSEN

Barbara Cartland
Seeking Love
2007

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma
valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

*Kõik selles teoses olevad tegelased ja olukorrad on välja mõeldud ega
ole seotud ühegi reaalse inimese ega sündmusega.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2017 Kirjastus ERSEN

M07333017

ISBN 978-9949-82-103-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Olen alati soovitanud, et kõik armunud peaksid üksteisele armastuskirju kirjutama. Hinge ja südame sügavaimatest soppidest väljendatud sõnu tuleb igavesti hoida, väärtustada ja nautida.”

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1897

„Ei, papa! Sa ei saa seda tõsiselt mõelda!”

Marina Fullerton seisis külalistoas oma isa ees, silmad kiiresti pisaraist täitumas. Kuigi ta üritas anda endast parima, et mitte oma emotsioone välja näidata, värises ta üle keha.

„Minu otsus on kindel, Marina, ja arvan, et see oleks meie mõlema jaoks parim.”

„Aga siit lahkuda, nii kiiresti pärast mamma matuseid. Kes siis iga nädal tema hauale lilli viib ja selle eest hoolitseb?”

Isale otsa vaadates ta mõistis, et vaielda on mõttetu.

Kuigi ta oli vaid kahekümneaastane, oli tragöödia Marina elu juba hävitanud. Kuue kohutava nädala eest oli tema ema traagilises ratsaõnnetuses ootamatult surma saanud.

Ema oli peatunud maavaldustes, mis kuulusid haiges-
tunud eakale sugulasele, kui otsustas võõra hobusega
ratsutama minna. Tallipoiss hoiatas teda, et see hobune
on üsna peru, ent äärmiselt kogenud ratsutajana eiras
ema neid sõnu.

Ta galopeeris mäenõlval, kui läheduses oleva talu-
poja püssilask hobust ehmatas. Loom sööstis edasi ning
ema kaotas tema üle kontrolli. Ta kukkus hobuse seljast
kraavi, kui too läbi heki tormas.

Ema leiti nii kiiresti vaid seetõttu, et üks tallimees
oli teda saatnud. Kahjuks oli naine kaela murdnud ning
surnud silmapilkselt.

Marina mäletas liigagi hästi päeva, kui naasis meeldi-
valt pärastlõunalt, mille oli veetnud koos oma sõbranna
leedi Henrietta d'Astuges'ga, ning leidis eest pisarais
teenrid ja nägi, et külalistoas olid kardinal kurjakuulu-
tavalt akende ette tõmmatud.

Ta mõtles, et sureb valust, ja ei leidnud mingitki lohu-
tust isalt, kes pani end kuni matusepäevani luku taha.

Marina oli sunnitud tegutsema ning tegelema kõige
korraldamisega, sellal kui isa istus oma kabinetis ja end
pudelisse uputas.

Kui ta lõpuks päev enne matused välja ilmus, oli ta
muutunud mees.

Kuigi isa oli alati range olnud, oli ta nüüd külm
ja eemalolev. Kõik katsed, mis Marina tegi, et ületada
nende vahele tekkinud lõhet, lükkas isa tagasi.

Tüdruk ei olnud kunagi varem end nii üksildasena tundnud ning ta suutis vastu pidada vaid oma hea sõbranna Henrietta toel.

Ja nüüd, vaevu mõne hetke eest oli isa siin seisnud ja teatanud, et ta ei suuda teda, oma ainsat tüdruki, enam siin majas taluda.

Marina süda murdus, kui isa keeras talle selja ning kohtles teda nagu tühja kohta.

Ta soovis kirglikult, et ta pisarad isa liigutaksid, ent oli üsna selge, et isa ei suuda talle isegi otsa vaadata.

Talle oli sageli öeldud, et ta on nagu oma ema suust kukkunud, ning nüüd näis, et see tuleb talle kahjuks.

Pärast igavikuna tundunud hetke Sir Henry Fullerton pöördus ning vastas tütre anuvaisse silmisse vaatamata. Ta hääli oli napp ja külm – tema jääsinistes silmades ei olnud soojust.

„Ema hauale lillede viimine ei too teda tagasi, Marina. Ei, sa pead oma elu otsast alustama ning Prantsusmaale jäämine oleks kõige kasulikum. Keeled on alati sinu nõrk külge olnud ning nüüd on sul ideaalne võimalus end arendada.

Seetõttu olen võtnud ühendust lugupeetud perekonnaga, keda olen tundnud juba aastaid. *Monsieur* ja *madame* Solange on kirjutanud ning väljendanud soovi sulle lähiajaks kodu pakkuda. Sa peaksid sellise võimaluse eest tänulik olema.”

„Aga papa,” anus Marina isa jalge ette langedes. „Ma ei mõista, miks ma ei võiks sinuga koos siia jääda? Kahtlemata vajad sa mind ju rohkem kui kunagi varem nüüd, kui mammat ei ole enam meiega!”

Sir Henry ilme muutus süngemaks ning Marina mõistis, et ta on liiga kaugele läinud. Kui oli midagi, mida tema isa üle kõige vihkas, siis seda, kui talle vastu hakati, kuigi ta oli otsuse juba langetanud. Isa äge loomus ei olnud midagi sellist, mida Marina oleks tahtnud provotseerida.

„Tütar, kuidas sa julged minu tarkuses kahelda?” vahutas ta vihast, sõnad ähvardusest rasked.

Kuigi isa ei olnud kunagi Marina vastu kätt tõstnud, oli tütar viimaste nädalate jooksul hakanud üha rohkem ja rohkem teda ning tema ettearvamatuid tujusid kartma.

Marina oli näinud, kuidas isa teenijatele nähvas – isegi nende ülemteenrile Frome'ile, kes oli olnud isa toapoiss ammu enne seda, kui ta oli Marina emaga abiellunud – ning kui turtsakas ta oli nende koera Montyga.

Vaene truu alandlik retriiver leidis end isanda poolt täielikult hooletusse jäetuna ning isegi nüüd, kui jooksupoiss Jonas temaga jalutamas käis, tundus Marinale, et isa on koera vastu igasuguse huvi kaotanud.

„Ei, papa,” vastas Marina pärast pikka vaikust.

„Mul on rõõm seda kuulda. Sa sõidad Prantsusmaale järgmisel reedel. Ma lasen teha kõik reisiks vajalikud korraldused. Sinu toatüdruk Ellen sõidab sinuga

saatjadaamina kaasa. Noorele tütarlapsele ei ole kohane üksinda reisida.”

„Jah, papa.”

„Väga hea, nüüd olen kõik öelnud. Sa võid minna.”

Marina tõusis aeglaselt põrandalt ning tundis end täiesti armetuna.

Ta heitis isale veel ühe anuva pilgu, ent too ei vaadanud talle otsagi. Isa seisis Harley Streetile avaneva akna all ega pööranud ümber.

Kurvalt pööras Marina külalistoa messingist ukse-nuppu ja lahkus, süda taas murtud.

„Ta saatis mu minema, nagu ma ei oleks tema jaoks midagi enam kui teenijanna,” kaebles ta endamisi, kui läks trepist üles oma tuppa. „Ma ei tea, mida ma olen teinud, et seda ära teenida.”

Toas ootas teda Ellen, kes oli tema hoidja olnud, kui ta väikene oli, ning jäänud nüüd perekonna juurde, kui Marina oli täiskasvanu, ja täitis iga ta soovi.

Marina ei olnud veel piisavalt vana, et tal võinuks selt-sidaam olla, ent Ellen täitis kõik vajalikud kohustused.

„Preili Marina. Te olete nutnud. Mis lahti on?”

Emalik teenijanna kiirustas tema poole kohe, kui Marina kahvaturossasse magamistuppa astus. Ellen oli läbi ja lõhki iirlane ega mõelnud kaks korda, et oma hoolealust emmata.

„Tulge ja istuge minu kõrvale voodile, preili, ja rääkige mulle, mis ometi juhtunud on.”...